

Lelki ráhangolódás 9. - Csak tedd és bízz!

Ahhoz, hogy az aggodalmaskodást tényleg el tudjuk dobni, mint egy tűzforró krumplit, az is kell, hogy bizalommal legyünk a Gondviselés iránt. Ha utunk során még nem is látjuk a messzi célt, a megpróbáltatások közepette nem érezzük értelmét cselekedetünknek, fontos, hogy akkor is higgyünk abban, hogy nem hiába indultunk el, nem hiába álljuk ki a próbákat, van értelme a küszködésünknek, csak még nem látjuk azt, de utunk végén ott vár ránk a kincs.

A szikla

Egy ember épp aludt éjszaka, mikor a szobája hirtelen megtelt fénnel, és az Úr megjelent előtte. Azt mondta neki, hogy feladatot akar rábízni, és a kunyhó előtt álló hatalmas sziklára mutatott, és azt mondta az embernek, hogy azt a hatalmas sziklát teljes erejéből kell nyomnia. Így hát az ember ezt tette nap mint nap. Hosszú éveken keresztül napkeltétől napnyugtáig minden erejével a hideg, masszív, elmozdíthatatlan sziklának feszült és nyomta. Minden este, amikor kimerülten nyugovóra tért, úgy érezte, hiábavalóan telt a napja.

Meg is kísértette a gondolat: Olyan hosszú ideje próbálok elmozdítani a sziklát, de az nem mozdul. Miért strapálok magad? Sosem fogod tudni elmozdítani!

A feladatot lehetetlennek, magát pedig sikertelennek érezte. Elkeseredett és elcsüggedt. Elhatározta, hogy háborgó gondolatait megosztja az Úrral.

- Uram - mondta - hosszú ideje fáradozom és keményen szolgálak téged, minden erőmet latba vetve, ahogyan kérted. De még mostanra sem sikerült elérnem, hogy a kő akárcsak egy fél millimétert is elmozduljon. Mit csinálok rosszul? Miért nem tudom teljesíteni a feladatot? Az Úr szelíden válaszolt: Barátom, amikor megkértelek, hogy szolgálj engem, beleegyeztél. Azt mondtam, az a feladatod, hogy nyomd azt a követ teljes erődből, amit meg is cselekedtél.

Én soha nem mondtam neked azt, hogy a sziklát el is kell mozdítanod. A te feladatod az volt, hogy nyomjad. Most azzal állsz elő, hogy megbuktál. Valóban így lenne? Nézz csak magadra! A karod erős és izmos lett. A hátad is megerősödött. A kezed az állandó nyomástól kérgessé, a lábad erőssé és szilárdvá vált. A küszködésben sokat fejlődöttél és a képességeid felülmúlják mindazt, amivel korábban rendelkezted.

Igaz, hogy nem mozdítottad meg a követ, de én csak arra kértelek, hogy engedelmesen nyomd a sziklát, gyakorold a bölcsességembe vetett hitet és bizalmat. Ezt te meg is tetted. Most, barátom, én ezt a sziklát elmozdítom.

Kaptam-e az életemben olyan megbízást, hogy 'csak nyomjak egy nagy sziklát'?

- *Képes vagyok-e arra, hogy kitartóan végezzem a rám bízott feladatot anélkül, hogy elveszíteném annak értelmébe, vagy a 'megbízóba' vetett hitemet?*
- *Mire tanít engem a fenti történet, vagy saját történetem?*
- *Bízom-e abban, hogy zarándoklatomon minden nehézség ellenére elérem a nekem szánt kincset, amit most még nem láthatok?*
- *Gyakorlat: Ha egy önfeláldozást, kitartást igénylő életfeladat végzése közben meginogna a bizalmam és a hitem, csak felidézem a segítő mondatot: Te csak nyomd!*

